

Giáo lý căn bản - 50

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[20/01/2025 - 09:01 - anhlibrary]

Thưa đại chúng, trưa nay chúng ta học sang chương thứ ba của 18 tiêu đề A Tỳ Đàm gồm có Uẩn, Xứ, Giới.v.v 18 tiêu đề của A Tỳ Đàm nói riêng và của toàn bộ giáo lý Phật pháp nói chung. Chúng ta đã học xong hai cái tiêu đề đầu tiên là Uẩn, Xứ, tiếp theo chúng ta học về giới. Giới là dhātu. Chữ dhātu ở đây nó có nhiều nghĩa, mà nghĩa tiêu biểu nhất nó là cái gì đó nó thuộc về tinh túy hay là bản chất. Cho nên chữ dhātu nó còn có nghĩa là xương, chữ Pali có chữ aṭṭhi (có hai chấm dưới), aṭṭhi là xương nhưng mà chữ dhātu cũng có nghĩa là xương.

Cái thể giới này đó, nói chung và từng thứ trong cái trời đất này nói riêng, thì cái gì nó cũng phải có cái phần hạt nhân hay là phần cốt lõi của nó. Thì thể giới này nếu mà nói theo cái khía cạnh nhân gian thì nó gồm có đất đá, cây cỏ, con người, chim muôn, súc vật, nhật nguyệt, tinh tú. Nhưng mà nếu mà nói rõ ràng theo cái bề mặt bản chất như chúng ta vẫn thường biết đó là thể giới này nó có hai cái góc nhìn, góc nhìn về hiện tượng và góc nhìn về bản thể.

Nhìn về hiện tượng thì như những thứ tôi vừa nói đó, gồm có nam, nữ, đực, cái, trống, mái rồi thiên nhiên, cây cỏ, đất đá, kinh rạch, đại dương, núi non hay là các tinh tú thiên thể.

Nhưng mà về mặt hiện tượng thì cái cốt lõi của cái gọi là vũ trụ gọi là chúng sinh thì nó nằm gọn ở trong 5 Uẩn cũng được mà nói là 12 Xứ cũng được, mà có trường hợp thì Đức Phật Ngài không có nói Uẩn, nói Xứ mà nói đến cái chữ Giới. Chữ Giới đây là dịch theo Tàu nha. Giới đây dịch theo Tàu chứ còn Hòa Thượng Bôn sư của chúng tôi ngày xưa đó Người dịch là Chất, Người dịch là Chất. Cái essence của vạn vật chữ dhātu dịch là Chất, tinh chất. Thì tất cả mọi thứ trong vũ trụ này gồm có chúng sanh và trời đất nó nằm trong 18 cái dhātu, gọi là 18 Chất, 18 cái tinh chất mà cấu tạo nên nó gồm có cái gì? Nó gồm có...trước mắt đi, mình nói trước mắt nói theo Tạng Kinh đi thì nó chỉ còn có 6 cái dhātu, 6 Chất có chỗ gọi là 6 đại đó, chỗ gọi là 6 đại là Đất, Nước, Lửa, Gió là 4, Hư không và Thức là 6. Tức là 6 cái này nó làm nên cái vũ trụ và chúng sinh. Tất cả những gì thuộc về vật chất thì gồm có 5 thứ đó là Đất, Nước, Lửa, Gió và Hư không. Còn riêng về cái thứ 6 là một cái thành tố rất là đặc biệt chỉ có ở chúng sinh mà thôi.

Cho nên hôm nay chúng ta nói rằng ai đó đẹp, xấu bệnh hay là khỏe, nhà cao cửa rộng hay là chòi tranh vách đất gì đi nữa đó thì cũng không nằm ngoài 6 cái này, không nằm ngoài cái gọi là Đất, Nước, Lửa, Gió, Hư không. Còn về chúng sanh, chúng sinh từ con giun, con dế lên đến các vị Phạm Thiên hay là Ngọc hoàng Thượng đế, Đế Thích thì thêm cái thứ 6 là Thức, tức là tâm hồn hay là tâm linh hay là ý thức, thêm cái phần đó nữa. Đó là một cách kể, cách kể thứ hai đó, cái chữ Giới hay là chữ Chất ở trong Kinh được dùng ở nhiều cái trường hợp, nhiều cái nghĩa khác nhau, thí dụ như là có trường hợp tất cả vạn pháp hữu vi trong đời này được Đức Phật gọi là dhammadhātu có nghĩa là Pháp giới. Nhưng có trường hợp thí dụ mình nghe trong Kinh Bắc Truyền có câu là “Nhất thiết Pháp giới” đó, thì có trường hợp Pháp giới là chỉ cho tất cả mọi thứ ở đời này, vô hình hay là hữu hình đều là pháp giới hết. Nhưng mà có trường hợp ở trong A Tỳ Đàm thì cái dhammadhātu ở đây chỉ cho cái Cảnh Pháp, chỉ cho cái đối tượng của Tâm Thức nha, như vậy thì chuyện đầu tiên mình phải nói thế này: cái chương này là nói về những cái thành tố căn bản để cấu tạo nên cái chúng sanh và vũ trụ. Thì cái thành tố đó nó có nhiều cách kể, kể 6 cũng được, đó là Đất, Nước, Lửa, Gió, Hư không và Thức. Rồi có một cách kể nữa đó là kể thành 18 nghĩa là 6 căn, 6 cảnh và 6 thức. Nhiều lần và rất nhiều lần chúng tôi nói 6 Thức chỉ được gọi là 6 Thức khi mà nó kết hợp với 6 Căn để mà biết 6 Trần. 6 Thức là gì? Tâm chỉ có một thôi mà tại sao kể tới 6 thức? là bởi vì như thế này là mỗi Tâm nó có một cái điểm tựa khác nhau và cái đối tượng nhận biết của nó cũng khác nhau, từ đó nó mới ra tới 6 Thức. Tâm là biết thôi.

- Nhưng mà cái biết đó dựa vào cái thần kinh thị giác để mà nhận biết hình dáng, màu sắc thì người ta gọi đó là cái Tâm Nhãn thức.

- Cũng là cái biết nhưng mà nó phải dựa trên cái thần kinh thính giác để nhận biết âm thanh, tiếng động thì ta gọi đó là Tâm Nhĩ thức.

- Cũng cái biết đó mà nó phải dựa vào cái thần kinh khứu giác để nhận biết các mùi, dễ ngủ hay khó ngủ thì ta đó gọi là Tâm tỷ thức.

- Cái biết mà dựa vào cái thần kinh vị giác để nhận biết các vị chua, cay, mặn, ngọt thì ta gọi đó là Tâm Thiệt thức.

- Cái biết mà dựa vào thần kinh xúc giác để nhận biết cái gì là lạnh, nóng, nặng, nhẹ, cứng, mềm thì ta gọi đó là Tâm Thân thức.

- Còn cái biết đó mà nó dựa vào cái Sắc Ý Vật hoặc là nó dựa vào tâm hữu phần để mà nó biết tất cả những cái đối tượng, những cái trần cảnh mà trừu tượng, trừu tượng là sao? Trừu tượng có nghĩa là nắm cái giác quan vật chất không biết được, lúc bấy giờ cái thức, cái biết đó được gọi là Tâm Ý thức. Cái biết bằng cảnh trừu tượng đó gọi là Ý thức, Ý thức Giới đó.

Nhưng mà ở đây có cái đặc biệt vậy, ở trong A Tỳ Đàm còn có một cái giới nữa tức là Nhãn Thức Giới, Nhĩ Thức Giới, Tỷ Thức Giới, Thân Thức Giới, và cái thức nữa đó là Thức Ý Giới, Ý giới tức là chỉ cho cái Khai ngũ môn và hai cái tâm tiếp thụ, cái này nói nó hơi khô khan. Người ta không có học A Tỳ Đàm thì không có biết. Người nào có học A Tỳ Đàm thì biết. Cái Ý Giới này nó có cái chức năng nó có tính năng là nó hỗ trợ cho ngũ Song Thức nhận biết cái trần cảnh vật chất thì gọi là Ý Giới.

Còn cái Ý Thức giới là cái biết mà coi như là thuần túy biết cái cảnh trừu tượng. Cảnh trừu tượng này gồm có hai đó là cảnh Danh Pháp và cảnh gọi là Sắc tế.

- Cảnh Danh Pháp gồm có Tâm nê, Tâm sở, Niết Bàn nê, đó gọi là cảnh Danh Pháp.

- Còn cái cảnh Sắc Pháp đây có nghĩa là những cái Sắc Tế, những cái thứ sắc mang tiếng là vật chất nhưng mà nó chỉ được nhận biết bằng cách hình dung, liên tưởng đó.

Thí dụ như mình thấy trong thế giới vật lý hôm nay những cái proton, photon, electron thì những cái đó là mình chỉ có liên tưởng hình dung thôi chứ còn mình không có thấy bằng mắt thường được thì đó là ở ngoài đời. Còn trong đạo Đức Phật dạy rằng sắc tế là những thứ sắc pháp mà nó chỉ có cái tính chất, có cái trạng thái mình hiểu ngầm thôi. Cho nên tuy nó là vật chất nhưng nó vẫn là cái đối tượng nhận biết của Ý Thức Giới.

Như vậy thì chốt lại cái chữ Giới, chữ Chất nó gồm có nhiều trường hợp, một, thôi bây giờ quyết định tôi bỏ chữ Chất đi cho nói một cách hơi Kinh viện mình xài cả hai chữ Giới và chữ Chất. Thôi bây giờ mình xài chữ Giới đi cho nó dễ: Uẩn, Xứ, Giới, Đê. Thì ở đây là mình...cái Giới đây nó gồm...giới đây không phải là giới luật. Giới đây có nghĩa là tính chất.

- Thì cái chúng sanh có lúc Đức Phật Ngài chia ra có hai thôi tức là phần hồn, phần xác, tức là Danh và Sắc.

- Có chỗ Ngài chia ra thành 5 có nghĩa là 5 Uẩn, Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức, cái này giải thích rồi.

- Có trường hợp Ngài chia ra thành 12 Xứ có nghĩa là 6 nội xứ, 6 ngoại xứ, 6 căn và 6 trần.

- Nhưng có chỗ Ngài chia ra thành 18 đó là 6 Căn, 6 Cảnh, 6 Thức. Căn tức là điểm tựa của Thức. Thức chỉ là cái biết dựa trên căn để chi? để nhận biết 6 Trần. Như vậy thì 18 Giới đây nó gồm có 6 Căn, 6 Cảnh và 6 Thức. Chính 18 cái này nè nó làm nên vũ trụ. Ở đây có nhiều vị trong room này rất là khó chịu hỏi ủa có 18 cái này thôi hả? 18 làm sao nó làm thành vũ trụ. Dạ đúng, mặt trăng, mặt trời nó cũng nằm ở trong cái 18 giới này, đó.

Thí dụ như là Sắc nê, Thinh nê, Khí nê, Vị nê, Xúc nê, Pháp thì cái mặt trăng, mặt trời mình không có sờ nó được nhưng mình thấy nó được. Như vậy đó nó thuộc Sắc Giới, Sắc Trần, mà mình chẳng những thấy nó được mà mình còn suy nghĩ về nó được, nó có thể là cái đối tượng tư duy trừu tượng phải không? và mình thấy trong đời sống của mình có rất là nhiều cái thứ mà mình không thể nhận biết bằng các giác quan vật chất mà phải nhận biết nó bằng tinh thần, bằng tư tưởng bằng ý thức.

Thí dụ như là nói mình nghe nhạc đi, nói mình nghe nhạc hoặc là mình xem tranh đi. Nghe nhạc và xem tranh. Thì rõ ràng mình nghe nhạc mình nghe bằng lỗ tai chứ như vậy cái tiếng nhạc đó là nó thuộc về âm thanh đúng không, rồi. Nhưng mà nó không có đơn giản vậy đâu. Nếu nói nhạc chỉ đơn giản là âm thanh đó, là Thinh Trần đó thì kẹt quá. Là bởi vì nó còn là Pháp Trần nữa là vì sao? Là vì không phải nhạc nào ai cũng nghe được, anh phải có kiến thức về cái âm nhạc Tây phương, giao hưởng, cổ điển, bao nhiêu cái là nhạc cụ của Tây Phương, anh biết nhạc của tây nó có gọi là 7 cung: đô, rê, mi, fa, sol, la, si. Nhưng mà nhạc Châu Á có 5 cung: xự, xang, xê, công, líu, phải năm cung

thôi mà trong khi đó là mình muốn nghe được cái nhạc Ngũ Cung mà không có chán là bắt buộc mình phải có học hoặc là mình phải có quen với nó, mình đã từng kinh qua, từng trải qua nó mình mới nghe chứ còn nghe nhạc Campuchia, nhạc Lào nghe không nổi, nhạc Thái nghe không nổi, nhạc Ấn nghe không nổi, nếu là mình là Tây. Mà nếu mình quen nghe Ngũ Cung mà mình không có nghe được đồ, rê, mi, fa, sol, la, si thì mình cũng không được. Cho nên nghe được cái giao hưởng, cổ điển, nghe Chopin, hay là Beethoven, Mozart là bắt buộc mình phải có kiến thức, phải có kiến thức mới nghe được. Cho nên nó không đơn giản là âm thanh đâu mà nó còn có cái trừu tượng trong đó nữa.

Rồi tranh cũng vậy cái thứ mà dốt đặc cán cuốc thì biết cái gì là tranh siêu thực và tranh tả chân. Cái thứ mà dốt đặc cán cuốc là mình phải thấy cái trái táo phải vẽ cho giống trái táo, con người phải vẽ cho giống con người. Chứ còn ba cái lập thể, ba cái trừu tượng, ba cái abstract sao coi. Các vị có coi Picasso chưa? Picasso nếu mình không có học về hội họa thì chịu không nổi hoặc là Salvador Dali mình coi không nổi hoặc là Baudelaire mình coi cũng không nổi. Mặc dù bên Tampa, bên St Petersburg bên Florida, gần am của tôi, am Mây có một viện bảo tàng của Salvador Dali hoặc là bên Thụy Sĩ trên đường về am của tôi trên núi Beatenberg nó có một cái Trung tâm gọi là Paul Klee là một họa sĩ nổi tiếng của Đức mà tay mơ nhìn vô là chết không có tài nào chấp nhận được, ông vẽ phở không phải phở, rừng không phải rừng, ấy mới là rừng vậy, đây, ông vẽ cái nhà ga, cái xe lửa là nhìn chỉ có chết thôi, nhưng mà muốn thưởng thức tranh của Paul Klee bắt buộc mình phải có trình độ hoặc là Van Gogh hoặc là Monet bắt buộc phải có trình độ, phải có trình độ, chứ không phải tranh nào cũng vẽ như là Michelangelo coi còn được chứ còn kiểu như là ông Picasso là mình chết, mình coi mình không hiểu hoặc là Paul Klee mình coi cũng không hiểu nha.

Cho nên là toàn bộ vũ trụ, trăng sao, đất trời, hoa lá cây cỏ nó đều nằm gọn ở trong cái gì ta? Nằm trong 6 trần. Còn cái gì mà nó liên hệ chúng sinh thì phải kể thêm 6 thức, 6 căn, nhớ, rồi. Như vậy thì là có lúc Đức Phật Ngài chia thế gian này thành 18 Giới. Nhưng có lúc Ngài chia còn có 6 Giới đó là Đất, Nước, Lửa, Gió, Hư không và Thức. Nhưng có chỗ cái chữ dhātu ở đây Ngài chỉ cho cái gì? Ngài chỉ cho 6 cái tư duy Chánh tà, Như là:

- Dục tư duy
- Sân tư duy
- Hại tư duy
- Rồi ly dục tư duy
- Vô sân tư duy
- Bất hại tư duy

6 cái này cũng được gọi là dhātu gọi là Giới. Có trường hợp Ngài gọi các Thọ như là...các thọ là các cảm giác, các cảm giác ví dụ như là Khổ, Lạc, Ưu, Hỷ, Xả Ngài cũng gọi đó là Giới. Chưa còn nữa, có trường hợp Giới Ngài chia ra thành ba có nghĩa là Dục giới (kāmadhātu), Sắc giới (rūpadhātu) và Vô sắc giới (arūpadhātu), có trường hợp Ngài chia 3 nhưng mà chia kiểu khác đó là Giới Hạ Liệt, rồi cái Giới Trung Đẳng, rồi cái Giới Thượng Phẩm.

- Cái giới hạ liệt là gì? Là chỉ cho các tâm bất thiện.
- Còn cái giới Trung Đẳng là gì? Chỉ cho các cái tâm lành dục giới.
- Còn Giới Thượng Phẩm ở đây chỉ cho Tâm siêu thế.

Thí dụ như vậy, cho nên là mình thấy rõ ràng cái chữ dhātu đây là nó ám chỉ cho cái tinh chất hay là cái thành tố mà cấu tạo nên cái vũ trụ này, thì tùy chỗ, tùy chỗ như chúng tôi nói rất là nhiều lần, có nhiều khi Đức Phật Ngài dạy thế giới này được quy định bằng chữ Thọ là chữ cảm giác, có lúc thế giới này nó cái chỗ gặp nhau của 6 Xúc, của 6 Tương, của 6 Tư. Tùy chỗ, tùy cái căn cơ của người ngồi trước mặt mà Ngài có cách phân tích và cái tên gọi khái niệm khác nhau.

Thí dụ như hôm nay mình nói đến cái sự, nói đến sức khỏe của một con người hay cái sự tồn vong của một đất nước thì mình có nhiều cách phân tích lắm, thí dụ như nói với một con người mình chỉ cần nói đơn giản là phần hồn, phần xác ổn định là con người OK. Nhưng mà có một trường hợp khác mình nói cách khác, mình nói con người phải có cái gì ta? đầu óc, rồi thể xác rồi cái gì nữa, tiền bạc, rồi có chỗ họ kể thêm là gì? Kiến thức rồi cái gì nữa? quan hệ xã hội, yeah, có chỗ họ kể như vậy. Tùy mình thôi, có trường hợp mình chỉ kể có thứ, sống không có cái đầu là không được, cái câu đó không có sai, câu này không có sai, khi mình nghe ai nói làm người mà không có đầu là

không được, đầu đây là khả năng tư duy, khả năng trí tuệ đó. Có loại có chỗ người ta kể thêm, người ta nói không có sức khỏe không làm được gì hết. Có chỗ người ta nói không tiền là chỉ có điên thôi. Có chỗ người ta nói không có quan hệ xã hội là không được. Có chỗ người ta nói không có kiến thức là không được. Rồi có chỗ người ta nói cả 5 cái này thiếu cái là không được, đúng, phải không? Đúng, thì tùy cái trường hợp mà một cá nhân hay là một đất nước, một đoàn thể mà nó được người ta giải thích người ta phân tích theo một cái hướng nào đó chứ không phải là thiếu, cũng không phải là dư mà tùy chỗ nha.

Thì ở đây tôi chốt lại bài giảng trưa nay tôi nói cái gì ở cái tiêu đề này? nói cái gì ở cái chủ đề này, ở cái chương này? Đức Phật dạy cho mình biết cái gọi là thế giới mênh mông mà thiên hình vạn trạng nói chốt lại nó được cấu tạo bởi những thứ nó rất là buồn cười mà mình không có học mà mình không có biết. Như ở ngoài đời mấy người mà học sinh hóa đó người ta biết, biết theo kiểu thế gian nhưng cũng là biết, mấy người học vật lý người ta cũng biết cái cấu tạo đại khái của vũ trụ đó là cái gì, cái tay vật lý nó nói khác, mà cái cấu tạo đại khái của thế giới này là gì? Cái tay hóa học nó nói khác, thí dụ như vậy, trong đạo mình trên cái hành trình mà dẫn đến giải thoát, trong cái lộ trình mà tu tập tuệ quán để dứt trừ phiền não thì đức Phật Ngài cũng nói cho chúng sinh biết về cái gọi là bản chất hay là cái cấu tạo, cái thành tố nào mình đã làm nên cái gọi là vũ trụ mà mình yêu mê hoặc là khó chịu, bực mình, bất mãn. Cái cấu tạo, thành tố nào nó làm nên cái thân xác này của mình và của người khác, tại vì người không học thì ngạc nhiên ủa tại sao mà mình tu hành giải thoát mà phải học mấy cái này, trong khi không cho tôi niệm Phật, tôi nghe cả buổi tôi không thấy cái nào, cái chữ nào là từ bi, hi xả, chánh niệm, thiền định, trí tuệ mà cả buổi tôi nghe ông nói toàn là lục căn, lục trần, lục thức không à, tu ở chỗ nào? Dạ nó nằm ở chỗ này: anh phải học cho biết rốt ráo và triệt để cái gọi là anh và của anh phải không? Đời và của đời, người và của người, anh phải biết cái cấu tạo của nó thì anh mới bắt đầu chán, anh mới buông, mà khi có chán, có buông thì anh không có bất mãn, không có gọi là gì ta? Ghét sợ, không có ghét sợ, không có bất mãn là vì sao? Vì anh đã biết nó là cái gì rồi, còn đặng này nếu mà mình không có chẻ nhỏ thế giới này ra, mình cứ nghĩ nó là cái gì đó ghê gớm lắm, ngọt ngào lắm hoặc là đáng sợ lắm, hoặc là cay đắng, chát chua lắm không được, Đức Phật Ngài không...tôi đã nói rất là nhiều lần, Đức Phật Ngài không có nói thế giới này là đặng 100%, ngọt 100%. Ngài không nói thế giới này là khổ hay là sướng mà Ngài chỉ cho mình biết rằng nó đáng chán, nó đáng chán, các vị hỏi Kinh nào? Dạ, trong Pháp cú (DHAMMAPADA, phẩm 20: Đạo, câu 277).

Ai giỏi google tra dùm tôi cái câu này:

sabbe saṅkhārā aniccā ti: Tất cả vạn hữu ở đời đều là vô thường, khổ

yadā paññāya passati: Khi nào mình thấy rõ nó bằng trí tuệ tự nhiên sinh ra cái Tâm nhàm chán.

atha nibbindati dukkhe: Tự nhiên sanh Tâm nhàm chán

esa maggo visuddhiyā: nhàm chán trong cái gì? nhàm chán trong cái khổ

atha nibbindati dukkhe: Khi mà mọi thứ mình thấy bản chất nó là gì? nó được cấu tạo ra sao? Mọi thứ là do duyên mà có, có rồi phải mất đi và nó hiện hữu trong cái hình thức là lắp ráp, ghép nối, hiểu như vậy mới là: atha nibbindati dukkhe mới nhàm chán trong khổ.

esa maggo visuddhiyā: Đây chính là cái con đường thanh tịnh vậy, đây chính là con đường thanh tịnh, pháp tu trong kinh Pháp Cú. Tôi đọc chậm lại cho viết nè:

Sabbe saṅkhārā aniccā'ti - yadā paññāya passati: Tất cả các hữu-vi là Vô-thường

Atha nibbindati dukkhe - esa maggo visuddhiyā, nhớ, thì khi nào thấy mọi thứ nó là vậy đó, thấy mọi thứ nó là vô thường, khổ, vô ngã, là sóng và hạt, là chớp nhoáng, có đó mất đó, cái sau nó thừa tiếp cái trước đó, thấy rằng mọi thứ không khổ cảm giác cũng khổ bản chất, thấy rằng mọi thứ là do lắp ráp mà thành chứ không có gì là một là liền khối là nguyên khối là không có.

Tất cả những khái niệm mà mình chấp dính để mà thích, thương, ghét, sợ tất cả là do mình ảo giác chứ nếu mà sống có niệm, có tuệ thấy rõ cái gì đang diễn ra biết cái gì đang biết, cái gì đang diễn ra, cái gì? rồi đang diễn ra? Và nó đang vận hành như thế nào? biết rõ WHAT và HOW thì coi như là lâu ngày, lâu ngày nếu không đủ duyên chứng đạo thì chí ít thì chúng ta cũng buông dần, buông dần, buông trong cái gì? Tùy người, có người họ buông bằng cách là họ bị đau họ mới buông. Có người chán buông. Có người mà có huệ căn sâu dày ngay trong cái ngọt ngào họ thấy cái vô thường họ chán, họ buông. Còn người huệ căn yếu chút, thì phải bị đau, bị khổ họ sợ, họ buông nha, nghĩa

là do chán mà buông là bậc thượng căn, do sợ, do ghét mà buông đó là bậc hạ căn, cái kia là bậc thượng căn. Mà dầu thượng hay hạ, miễn buông là tốt, miễn buông là tốt. Còn đấng này không có chẻ nhỏ, cái thân phận, cái hình hài, không chẻ nhỏ, không giải ảo, không giải thiên những cái ảo tưởng của mình xưa giờ về bản thân, về con người, về vũ trụ thì tha hồ thích và ghét rồi từ đó sinh ra khổ. Thích không được là khổ, được rồi phải giữ, giữ không được là khổ đó. Còn cái ghét cũng vậy, ghét là đã khổ mà tránh không được cũng khổ, đó hề có thích, có ghét là có khổ vậy đó.

Lý do là mình phải học, phải học những cái chia chẻ, những cái phân tích của Đức Phật về từng chúng sinh, về bản thân mình và người, về vũ trụ thế giới, lớn bé từ những cái thiên thể cho đến những cái thứ vi sinh, vi mạch, những cái thứ mà cực vi. Những phân tử, nguyên tử, điện tử, quang tử, những đơn bào, tế bào ở mức độ rất nhỏ nhất, tại sao phải học cái đó, học để mà chán, chán thấy rằng ngày nào mình còn trẻ, còn đẹp, còn giàu thì mình u mê, mình không có chịu tin lời Phật.

Nhưng mà khi mà cái bậc thượng căn, khi mà họ bị sốc nhẹ cái là họ buông.

Thái tử Tất Đạt sau chuyện đi chơi về Ngài đi xuất gia, Ngài Xá lợi Phất, Mục Kiền Liên sau khi coi diễn kịch về cái đi xuất gia, còn có nhiều vị phải tan nhà nát cửa, thất tình, lỡ vận công danh mới chịu đi tu. Có vị phải trọng bệnh nan y tuyệt chứng mới chịu đi tu, có vị cùi hủi sút mẻ mới chịu đi tu. Nhưng mà có vị thì coi như Bồ tát Tất Đạt mình đi đạo của thành thấy người già, người bệnh cái chán đi tu, em Ngài Xá Lợi Phất trong đám cưới nhìn bà ngoại mình thấy ón quá rồi cũng đi tu, vậy đó. Còn có nhiều vị người ta đi tu bằng một cái duyên cơ rất là đơn giản có nghĩa là chỉ cần nghe một câu hợp lý là đi tu không cần bị sốc như Ngài Bākula, Kaccāyana, Mogharāja, Ngài thanh niên Yasa, nghe câu hợp lý cái người ta đi, rất là đơn giản, rồi.

Thì nãy giờ tôi có nói mỗi chúng sinh nói riêng và vũ trụ nói chung có nhiều cách phân tích, phân tích qua 18 giới như chúng tôi nói:

- Qua 6 Căn, 6 Trần, 6 Thức.

- Cách phân tích nữa đó là gồm có 6 thức đó là Đất, Nước, Lửa, Gió, Hư không và Thức.

- Một cách phân tích nữa là tất cả những Thiện Niệm và Ác Niệm tức là Chánh Tà, Tư Duy cũng kể là Giới.

- Rồi gì nữa các cảm giác Khổ, Lạc, Ưu, Hỷ, Xả cũng là Giới.

- Các cấp độ Tâm linh của chúng sanh gồm có Dục, Sắc, Vô Sắc Giới cũng là Giới.

Rồi cái lộ trình mà gọi là...tôi kêu là lộ trình sống đời đó gồm có là hàng Hạ cấp, Trung cấp và Thượng phẩm. Hạ cấp, Trung Đẳng và Thượng phẩm thì cũng là Giới gồm có Thiện, Ác và Vượt khỏi Thiện ác. Hồi đó giờ mình học đạo mình chỉ biết có cái thiện, mình chỉ biết có thiện với ác thôi. Nhưng mình không biết trong đạo nó có cái cảnh giới vượt ngoài thiện ác. Ngày nào mà mình chưa chịu thấy một cách rất rõ ràng trí tuệ bản thân (chữ bản thân này gạch dưới), ngày nào chưa có thấy rõ ràng bằng cái trí tuệ bản thân rằng là mọi thứ là khổ, thì ngày đó mình chưa có gọi là thấm đâu, mình chưa có thấm, chứ một ngày...mình chưa thấm nghĩa là sao ta? Có nghĩa là còn cái hạng mà bậc thấp thì nó còn thấy là cái gì mà sướng, cái gì mà làm cho mình vui là mình theo cái đó, thiện ác bất kể.

Nhưng cái hạng thứ hai, anh thấy sống là phải hơn con thú, phải biết cái gì vui, buồn, nhưng mà cái vui nào nên, cái vui nào không nên phải biết, rồi cái hành động, cái việc mình thích làm, việc không thích làm nó cũng có hai, chuyện nên và chuyện không nên.

- Cái hạng thứ nhất chỉ biết thích, ghét, buồn, vui thôi.

- Cái hạng thứ hai nó lên được bậc nữa là nó biết cái gì thiện, cái gì ác để chi ta? Để làm lành lánh dữ, để chi ta? Để trốn khổ tìm vui.

- Nhưng tới cái hạng thứ ba mới ghê, nó thấy khổ là đáng sợ, mà cái vui cũng đáng sợ. Bởi vì sao? Vì cái vui giữ hoài, đâu có ai giữ hoài được, đúng không? kiếm cái vui đã khổ, mà giữ cái vui còn khổ hơn, rồi giữ không được càng khổ nữa. Cho nên thấy người ta ngán. Rồi chưa kể người ta thấy cái gì vui, cái gì thích nó đều do ảo giác mà ra. Tự thân mỗi sự vật trên đời nó không có tuyệt đối là đắng hay ngọt mà hoàn toàn là do cái thái độ tâm lý chủ quan của ta mà ra. Chủ quan là sao ta? Là do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà ta thích cái gì đó mà ta ghét cay, ghét đắng cái gì đó, đam mê thích thú, mê mệt một thứ cái gì đó là hoàn toàn do cái nhìn chủ quan của mình, cái nhìn chủ quan thì có hiểu như vậy thì người đó mới thấy rằng thì ra cái khổ và cái sướng ở đời này nó là ảo giác, khi mình thích cái gì mình sẽ ghét cái ngược lại. Có được cái mình thích

mình gọi nó là sướng mà khi mà mình thích cái gì thì mình sẽ ghét cái ngược lại mà khi không tránh được cái mình ghét thì mình bèn khổ. Người học đạo chỉ nhớ như con nít thì nhớ hoài nhiều đó. Tất cả thích ghét đều là ảo giác, đều là thái độ tâm lý chủ quan những thích ghét. Rồi từ cái thích ghét là tâm lý chủ quan nó mới nảy ra sướng khổ, có được cái mình thích ta gọi đó là sướng phải gánh chịu cái mình ghét ta gọi đó là khổ, mà trong khi đó cái sướng và khổ này nó lại đi ra từ cái thích ghét mà thích ghét là hai cái trạng thái tâm lý rất là chủ quan, đã nói không biết là bao nhiêu lần, cái người mà sợ cô đơn, trời đất ơi, trong vòng 24 giờ không thấy ai là họ đuối luôn, khô máu luôn, khô máu tôi biết, tôi biết có người họ sợ lắm, sợ cô đơn, cô độc sợ lắm. Sợ đến mức mà họ phải mở tivi mà, móc phone ra gọi tứ tung ngũ hoành còn không là ở nhà phải mở tivi lên, không coi cũng được miễn trong nhà có tiếng động thôi, có, có người như vậy. Rồi còn có người thì coi như là họ sợ đám đông, trời đất ơi ta nói cuối tuần mà gặp con cháu tụ họp về ta nói họ ớn muốn chết luôn, cứ ngó đồng hồ hoài không biết chừng nào tui nó chịu rút, có, có người này luôn, có, tôi có biết, tôi thấy mặt người đó luôn. Họ sợ con cháu đến mức vậy, nó tới nó chơi mà cứ dòm đồng hồ hoài. Nó hứa chiều nay nó về đó, 5 giờ nó đi, họ sợ, con cháu mà họ còn sợ nói gì là người dung, đó. Cho nên cái thích ghét của mình hoàn toàn là chủ quan. Mà từ hình ảnh chủ quan này nó dẫn đến cái gì ta? Thích ghét cũng rất là chủ quan vậy đó là đồ giả, chủ quan là giả đúng không? rồi từ chỗ đó là chỗ có thích ghét chủ quan nó là giả nó mới dẫn đến cái sướng khổ cũng là giả, vì sao? Vì cái sướng khổ đó là cái lâu đài trên cát, đấy. Cho nên đây là lý do vì sao mà chúng ta phải chia chẻ, con người chúng sanh, vũ trụ ra cho nó tan nát để chi, để thấy cái vô lý của mình khi mà mình gọi là sống trong thích ghét và buồn vui, nhớ.

Rồi tôi nhắc lại cái chữ Uẩn, Xứ, Giới. Cái chữ Giới này nè nó có nhiều trường hợp nghe cho kỹ mai một đùng có đi cãi người ta, tôi biết chỉ có 18 Giới, sai. 18 Giới là một trong vô vàng giới, vô vàng giới, 18 chỉ là 18 trên vô vàng, thì giới đây hồi nãy tôi có kể đó:

- 5 Thọ cũng là Giới.
- 6 cái tư duy Thiện Ác cũng là Giới.
- Các cái tầng cảnh giới Dục, Sắc, Vô Sắc cũng là Giới.
- Hiệp thể, Siêu thể cũng là Giới.
- Vô vi, Hữu vi cũng là Giới.

Giới đây là cái tinh chất thôi chứ không có gì hết, cái mà làm nên, rồi. Thì phải học cho biết trong Chánh Tạng lẫn chú giải cũng cho chúng ta biết là Đức Phật ra đời đó thì Ngài tùy duyên của chúng sanh mà Ngài thuyết giảng ba Tạng.

Cái tạng Luật dành riêng cho giới luật Tăng Ni, thôi mình để qua bên, đó là cái phương tiện để mà giúp Tăng Ni thức liễm thân khẩu.

Nhưng mà riêng Tạng Kinh và tạng A Tỳ Đàm thì tùy duyên, tùy duyên của chúng sanh mà Đức Phật lúc thuyết, lúc không và ở mỗi người thì Ngài nhìn vào căn cơ của họ mà Ngài có những cái cách phân tích, giải thích, dạy dỗ, hướng dẫn khác nhau để cho người ta chứng đạo, nói nôm na vậy đi. Chứng Đạo đây là chứng liền sau khi nghe, hoặc là thắm thía rồi về tu, ngày dài tháng rộng cũng có lúc đắc, đó đại khái như vậy.

Thì mình học về Uẩn, về Giới, về Xứ, về Đế mình thấy được cái gọi là cấu tạo của bản thân mình và thế giới. Thấy được cái gì gọi là thích, ghét, buồn, vui, sướng, khổ, thật ra bản chất của mấy cái đó, mấy cái vừa kể nó rất là tương đối. Nó chỉ là những giá trị mặc định, nó chỉ là những giá trị mặc định chứ nó không có phải là một cái hằng số bất biến như hồi đó giờ mình trông đợi, phải không? cho nên nhiều người cứ ngạc nhiên tại sao mà học A Tỳ Đàm mà bắt học ba cái gì lạ quá. Không có thấy cái gì mà niệm phật. Không thấy cái gì Từ, Bi, Hi, Xả, Kham nhẫn, Thiên định, không thấy, cứ học toàn là người, cõi, Tâm này, Tâm kia, Tâm sở, Tâm phương, Tâm thức, Tâm thiết gì tùm lum. Thật ra là mục đích mình học để mình chẻ nhỏ nó ra, các vị biết mà, các vị biết mình làm chính trị, chính trị nó không có liên quan gì đến khoa học, nhưng cái người làm chính trị có cái đầu khoa học, nó vẫn khác cái thằng làm chính trị mà dốt. Cái anh họa sĩ, cái anh nhạc sĩ. Họa sĩ vẽ tranh và nhạc sĩ viết nhạc, cũng phải có kiến thức về khoa học, kiến thức về lịch sử thì cái tác phẩm của anh nó khác. Còn đảng này mình cũng bắt chước mình làm họa sĩ, làm nhạc sĩ, làm thi sĩ mà kiến thức mình nó nghèo quá. Thì ở đây cũng vậy, chuyện tu hành mình phải học, học để chẻ nhỏ vấn đề nó ra, học để chẻ nhỏ vấn đề chứ không biết lấy gì buông, nghe người ta kêu buông chứ biết cái gì mà

buông, mà cứ chê không học giáo lý, học nhiều cũng vậy thôi mà họ không hề biết một chuyện rất là quan trọng đó là anh làm cái gì anh cũng phải có kiến thức, tối thiểu là kiến thức căn bản. Tôi nói hoài, nấu một nồi canh chua, cũng phải biết mặt mũi của trái đậu bắp nó ra làm sao? Phải biết trái me nó ra làm sao? Phải biết cọng giá nó ra làm sao? Phải biết trái khóm, trái cà, cà chua nó ra làm sao? Phải biết chứ, chứ còn mà mình nấu canh chua mà mình hoàn toàn mù tịt về các nguyên liệu. Mình nhìn mấy cái nguyên liệu mà mình mù tịt giống như cái thang dốt mà nó nhìn cái thang thuốc bắc vậy đó, thì mình biết cái nào bỏ vô trước, cái nào bỏ vô sau? Làm sao mà biết?

Cho nên là mình phải học A Tỳ Đàm nói riêng và giáo lý nói chung, phải học, thì trưa nay, trong bài giảng trưa nay tôi chỉ nói vắn tắt thôi. Tức là mình học về các Giới. Tôi tính nói 18, nhưng mà không, giới nó có nhiều lắm, cái gọi là thành tố cấu tạo nên thế giới nó gồm có nhiều, thì tùy trường hợp mà Đức Phật giảng dạy, giới đây nó gồm có ba có, sáu có, rồi 5 có, giới đây gồm có 2 có, rồi giới đây gồm có 18 cũng có phải học cái đó để biết nha. Chứ còn mà mình không có học mấy con số tôi vừa nói thì cũng có thể giữ giới ngon lành đó, phải không? giữ giới cũng niệm Phật nhưng cái này nói thiệt nghen, nói thiệt mình hoan hỷ một cái góc giáo lý nào đó, thí dụ như mình thích giữ giới, thích bố thí, thích đầu đà, rồi cái mình đẹp hết mọi thứ mình chỉ cầm đầu vô cái đó, nhìn thì đã thiệt, nhìn thì đã thiệt nhưng về lâu về dài nó nảy ra vô số hệ lụy trong đầu của một cái người mà nghèo nàn cái giáo lý, đó thì nó nảy ra những hệ lụy sau đây:

- Một, bản thân không giải quyết được những cái điểm nghi nan, hoang mang ngờ vực.
- Thứ hai, người ta thấy mình đạo hạnh ngút trời mà lại gần hỏi về Phật thì mình trả lời ảm ố, lúc đó nó mới đổ nợ. Bản thân mình chụp hình quay phim thì rất là đẹp, đúng là chơn tăng tu hành, bản tăng khổ sai đúng. Nhưng mà nó xui một chỗ là người ta tới người ta hỏi về Đạo ảm ố, ảm ố. Tôi biết tôi nói cái này tôi bị ném đá tôi vẫn nói: thà tôi đi tìm đạo mà tôi gặp cái ông mà bê bối mà biết giáo lý, ít ra chỉ giảng tôi đúng, còn theo cái ông nội mà kể như là sạch sẽ trang nghiêm không tì vết mà dốt giáo lý rất là sợ. Nó giống như một người ăn kiêng rất là giỏi, đời sống rất là lành mạnh mà mù tịt về y dược thì tôi bị bệnh tôi không dám tới người đó, tôi nhìn người đó tôi cũng thấy cũng ngưỡng mộ lắm, có, có ngưỡng mộ, thấy người đó có đời sống lành mạnh, kiêng khem tôi cũng nể lắm, nhưng mà bị bệnh hoạn thì tôi kiếm mấy cái tên mà nó có kiến thức về y, về dược, còn bản thân nó, nó có bê bối gì là chuyện của nó, mặc xác nha. Chứ còn mà thấy một cái tên ăn kiêng nó ăn Osawa nó kiêng ăn bài số 7, số 5 gì đó, rồi chạy theo nó để mà hỏi ba cái thuốc men, ba cái trị liệu thì tôi không, tôi không bao giờ làm cái chuyện ... tôi hỏi cái đứa biết chứ tôi không có hỏi cái đứa mà không biết, phải không? ở đây tôi biết bị ném đá tôi vẫn nói tôi nguyện đời đời kiếp kiếp nếu mà sanh ra gặp cái người mà có học, có hành thì quá tuyệt. Còn không thôi tối thiểu cho em gặp cái đứa có học đi, chứ còn có học mà không hành nó cũng đỡ hơn cái đứa có hành nó không học thì nhìn thì đã thiệt, quay phim, chụp hình thì đã thiệt đó nhưng mà lại trong khi gia tài tôi có mấy chục năm mà lại hỏi ảnh im re, ảnh ngậm họng như hến, ảnh không nói cũng mệt, mà ảnh bị tự ái mà ảnh phang ầu tôi cũng mệt, mất mấy chục năm trời đi theo thờ một cái thần tượng mà chỉ khác cái tượng không biết đi thôi thì kẹt quá nghe, rồi chưa kể là vì tự ái mà ảnh phang ầu tôi ăn cho hết.

Cho nên tôi chốt lại phải học: Uẩn nè, Xứ nè, Giới nè, Đế nè, Duyên Khởi nè, Duyên hệ nè phải học 37 Bồ Đề phần nè, phải học về Thiên Chi, Thiên Quán nè, phải học, phải học thì trong 18 tiêu đề chúng ta sẽ lần lượt từng bước, từng bước cùng nhau tìm hiểu thôi, tìm hiểu đại khái. Sẵn đây tôi nói luôn trong cái phần mà sơ giải commentary của cái chương, cái tiêu đề của cái chương này nè. Cái chương 18 giới này nè, ở trong room này ai là người có cái nhu cầu mà tìm hiểu về cái đề mục 32 thể trượt thì tôi xin trân trọng giới thiệu cái phần sơ giải của cái tiêu đề 18 giới này nè, nói về cái đề mục 32 thể trượt hay không thể tả, đầy đủ cực kỳ? chứ còn theo tôi biết thì trong cái tài liệu tiếng Việt Nam mình nó cho đến hôm nay thì trong chỗ biết của tôi. Nhấn mạnh trong chỗ biết của tôi thì không có một cái tài liệu nào mà nó đầy đủ mà nó sâu rộng như là quyển này, như là trong chỗ này. Mà chúng ta biết rồi, mà chúng ta biết rồi, tùy căn cơ của chúng sanh mà chúng ta có những cái đề mục tu tập khác nhau, có người thì hợp với đề mục hơi thở vào ra. Có người thích hợp với cái chuyện là niệm Phật phải không? nhưng cũng có người thích hợp với đề mục tâm từ, TỪ, BI, HỈ, XÁ. Rồi cũng có người thích hợp với cái đề mục gọi là Tử thi, hài cốt, rồi cái gì nữa? Bất tịnh. Bất tịnh là thấy cái thân này là một cái thùng rác gồm có: tóc, lông, móng, răng, da, thịt, gân, xương, thận...tim, gan thì là tùy căn cơ mà mình hợp với cái gì và đặc biệt đối với những hành giả mà cần

đến, cần đến cái kiến thức về cái đề mục thể trước thì đây cái số giải của cái tiêu đề này là một cái tài liệu vô cùng, vô cùng quan trọng. Tôi phải xác nhận như vậy, quan trọng lắm luôn, lâu lâu mình mới gặp một cái. Bản thân chúng tôi ở trong cái phone nó có cái phần mà note. Cứ mỗi lần mà đọc chú giải mà thấy cái chỗ gì chúng tôi hay ghi chú. Thí dụ như là số giải Kinh Đa Giới nói nhiều về cái vũ trụ quan của Phật giáo Nguyên Thủy. Chúng tôi thấy cái gì hay hay chúng tôi chỉ ghi trong note câu đó thôi để mai một mình muốn cần đọc cái đề tài nào thì mình sẽ vô trong ngay chốc cái chỗ đó, nhớ.

Đặc biệt tôi nhắc lại, đặc biệt là trong cái Kinh này nè trong số giải của cái 18 tiêu đề, đặc biệt là trong số giải của cái 18 Giới này nói về đề mục bất tịnh rất là hay cũng giống như có rất nhiều bài Kinh mà định nghĩa về chữ Như Lai hay không thể tả. Trong Trung Bộ có chỗ để Tứ nghĩa Như Lai và bên Bắc Truyền họ cũng chỉ thấy họ nói tới tứ nghĩa Như Lai tức là bốn ý nghĩa của chữ Như Lai. Nhưng mà thực ra chúng ta đó thì chúng ta có trong Kinh Nam Truyền nó có bát nghĩa lận. Bát nghĩa Như Lai có nghĩa là có tới 8 cái lý do vì đâu mà Như Lai được xưng tán là Như Lai. Đây thì cái đó bắt buộc chúng ta cũng phải học để biết nha. Và trưa nay trước khi mà chúng tôi đi vào bài giảng thì chúng tôi cũng đang sửa cái “Kalama 4”, sửa cái “Kalama 4” và hy vọng chúng ta trong năm 25 có thể có được cái bản thảo nghiêm..đầy đủ, hoàn chỉnh nhất như có thể, để mà giới thiệu với quý vị cuốn 4 của Kalama. Và đương nhiên là ở mỗi cái giai đoạn tâm lý, mỗi giai đoạn tâm lý thì chúng ta có những cái chọn lọc khác nhau. Ở trong cái quyển Kalama 4 có nhiều cái bài Kinh mà tôi nghĩ bà con bắt buộc phải biết. Chúng tôi thực hiện cái bộ này với một cái thiện chí đó là mong sao những bà con muốn tìm hiểu Kinh điển gốc không có ngăn ngại khi mà nhìn vô cái tu Đại Tạng ớn quá, ngăn dày quá, nhiều quá. Mình làm gọn lại một cuốn 500 trang nhưng mà hết phân nửa là tiếng Pali rồi, chỉ còn là trung bình là 250 trang mà mình làm một bộ 5 cuốn thì mình thấy đâu có bao nhiêu, chỉ có 1200 trang thôi, 5 cuốn, cuốn 500 mà trong khi 500 đó chỉ có một nửa thôi, một nửa là tiếng Việt. Như vậy mỗi cuốn chỉ có 250 trang tiếng Việt thì mình thấy 5 cuốn là mình thấy có 1200 tiếng Việt thôi, mà trong khi số trang của Kinh Tạng Pali nguyên thủy đó, có tới 12.000 trang, 12.000 trang. Trong khi ở đây mình chỉ còn...đó là Kinh Tạng đó nha, 12.000 trang mà ở đây mình chỉ có 1200 trang, thấy mới chỉ có 1/10 thôi phải không? chưa tới 1/10 thì quá ít. Thì OK, mong bà con tùy duyên nha, người hữu duyên thì nên dành chút thì giờ để mà tìm hiểu, tìm hiểu thêm giáo lý, trước là giúp mình, sau là giúp người. Cuối cùng đó là cái việc giúp ấy nó còn có ý nghĩa là hoằng đạo nữa thừa quý vị, nha. Có ý nghĩa hoằng đạo. Bởi vì với bản thân mình là học, hành và chứng ngộ. Nhưng mà đối với cuộc đời nói chung thì mình cái học, cái hành, học đạo, hành đạo và hoằng đạo, phải có cái hoằng đạo nữa nha, chứ không phải mình tu cho riêng mình không, cái đó là cái quan trọng rồi.

Thì chúng ta vừa học xong một cách đại khái:

- Trường hợp nào mà Đức Phật đã chia thế giới ra làm 5.
- Trường hợp nào mà Đức Phật đã chia thế giới ra làm 12.
- Trường hợp nào Ngài chia thế giới ra thành 18.

Và chữ dhātu này có nhiều trường hợp chứ không phải chỉ có 18 không nha. Thì nói đi cũng phải nói lại cuối cùng chốt lại Ngài dạy cái gì? Ngài chỉ mong đợi chúng ta là một cái nhìn thấu suốt về các vấn đề sau đây:

- Một, mọi thứ do vô số cái điều kiện mà có.
- Thứ hai, mọi thứ được lắp ráp do vô số cái thành tố.
- Thứ ba, cái gì có mặt rồi cũng phải mất đi cho dầu đó là tâm tư hình hài của một vị Phật Tổ Như Lai, cho đến một con giun, con đé tầm thường bé mọn nhất trong vũ trụ thì cũng là cái hình hài đó cũng là do duyên mà tạo, có rồi cũng mất đi nha, OK.

Bữa nay nói vắn tắt bao nhiêu đó và tôi thiết tha mong rằng sẽ có một ngày bà con gặp chúng tôi tại Thụy Sĩ hay là tại Kalama hay là ở một cái nơi chốn nào đó, chúng ta sẽ học lại, học lại 18 chương này một cách chuyên môn chứ không phải sơ sài như vậy. Cách hướng dẫn này là dành cho những người mù tịt không biết gì. Chứ còn nêu mà một người đã có biết qua thì nội dung trình bày trưa này rất, rất là sơ sài, OK. Chúc các vị một ngày vui.